

фесъ или калпакъ, по оня за знамето, и най-послѣ и най-главно, по оня за турскитѣ гарнизони, съ които споредъ берлинския договоръ султанътъ имаше право да опаше всичкитѣ граници на Източна Румелия.

Споредъ първоначалния проектъ на устава (права на гражданитѣ), прѣдставенъ отъ французкия комисаръ, баронъ де Рингъ, турскиятъ езикъ остана официалниятъ езикъ на управлението и на сѣдилищата. Българскиятъ и гръцкиятъ езикъ бѣха факултативни. Подиръ голѣми усилия това чудовищно прѣдложение се замѣсти отъ онова, което фигурира въ чл. 22 отъ Органическия уставъ, и споредъ което официаленъ практически стана езикътъ на мнозинството.¹

По първия проектъ на английския комисаръ (протоколътъ № 30) Областното събрание трѣбваше да състои отъ 10 души членове по право, 36 изборни членове и 18 членове, назначени отъ генералъ-губернатора. Доста мъжки се положи, додѣто се намали числото на назначенитѣ членове отъ 18 на 10 (чл. 69, 71 и 74 отъ Орган. уставъ).

А постоянниятъ комитетъ? Споредъ споменатия по-горѣ първоначаленъ проектъ на Органическия уставъ, прѣдставенъ отъ турскитѣ комисари, за Източна Румелия се прѣдвиждаше не Областно събрание, а главенъ (окръженъ) съвѣтъ — *conseil général* — и една постоянна комисия съ функции горѣ-долу подобни на ония на нашитѣ постоянни комисии. Като се натовариха да изработятъ отдѣла за народното прѣдставителство, английскитѣ комисари усвоиха идеята за постоянната комисия, като я нарекоха въ своя проектъ постоянненъ комитетъ. Споредъ тоя проектъ на англичанитѣ (протоколъ № 30), съставътъ на постоянния комитетъ се опрѣдѣляше на 11, четирима отъ които се избираха отъ членоветѣ по право, а останалитѣ седмина отъ членоветѣ непринадлежащи на категорията на членоветѣ по право. За да се избѣгне такава скандална привилегия на членоветѣ по право, рускитѣ комисари, подиръ опорита борба, се принудиха най-послѣ да приематъ,

¹ Протоколъ № 10 на европейската комисия, Синя книга, Turkey, № 9, 1879 и тая Синя книга (томъ I и II) както и Синитѣ книги Turkey № 18, 1889. и Turkey № 5 1880, съдържатъ протоколитѣ на казаната комисия, та нѣма да ги споменувамъ вече. Всички тия Сини книги заедно съ много други бѣха подарени отъ лордъ Гранвилъ на постоянния комитетъ, а сега се намиратъ въ библиотеката на народното събрание.